

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 38/05-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Jána Kuzmu, bytom K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia zákazu diskriminácie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 12/2004 z 31. augusta 2004, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Jána Kuzmu o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2005 doručená sťažnosť Jána Kuzmu, bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia zákazu diskriminácie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 So 12/2004 z 31. augusta 2004.

Sťažovateľ okrem iného uviedol, že „Najvyšší súd SR nespravodlivo rozhodol vo veci, aby som zaplatil soc. poisťovni preplatok na starobnom dôchodku, ktorý mi mal byť vraj neprávom vyplatený, čím je porušené moje právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Tiež je porušené moje právo podľa článku ústavy, ktorý zakotvuje, resp. zakazuje veškerú diskrimináciu, pretože som jednoducho diskriminovaný. Najvyšší súd nadržáva sociál. poisťovni, ktorá moju osobu jednoducho diskriminuje, odo mňa požaduje úbohých 3800 Sk (...)“.

Z označeného rozhodnutia najvyššieho súdu pripojeného k sťažnosti vyplýva, že ním bol ako vecne správny potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Sd 118/03 z 13. novembra 2003, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava (ďalej len „sociálna poisťovňa“), č. 370 616 7370 z 18. júna 2003. Podľa citovaného rozhodnutia sociálnej poisťovne jej bol sťažovateľ povinný vrátiť sumu 3 830 Sk ako neprávom vyplatený starobný dôchodok z dôvodu nesplnenia ohlasovacej povinnosti podľa § 106 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, čím spôsobil, že dávka v čase od 25. júna 1999 do 13. februára 2002 mu bola poskytovaná vo vyššej sume, než mu prináležala.

Pretože sťažovateľ nesúhlasí s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, žiada, aby ústavný súd začal konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy a rozhodol o porušení jeho uvedených základných práv.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez jeho prítomnosti.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 So 12/2004 z 31. augusta 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Sd 118/03 z 13. novembra 2003 nadobudol právoplatnosť 5. novembra 2004.

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil so sťažnosťou, ktorú podal osobne do podateľne ústavného súdu 7. januára 2005, pričom posledným dňom zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na jej podanie bola streda 5. januára 2005, ktorá bola pracovným dňom. Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Oneskorenosť podania sťažnosti nemožno odstrániť a vzhľadom na to ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí jeho sťažnosti (neuvedenie návrhu

rozhodnutia, ktorého sa domáha, nepredloženie splnomocnenia na jeho zastupovanie advokátom) podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto musel túto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok, odmietnuť ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2005